

[Adolph Sørensen.]

bedriftsstørrelse, men derudover røres der her ved noget, der i virkeligheden vedrører demokratiet, som angår demokratiets inderste kerne. Det er erkendt fra mange sider i ind- og udland, at en bred, solid mellemstand er en overordentlig værdifuld samfundsstabiliserende faktor, og jeg tror og håber, at det også fra regeringens side vil erkendes, at det selvstændige håndværk repræsenterer en kulturværdi, som ikke uden videre kan måles. Derudover tror jeg altså, at det betyder noget meget væsentligt for bevarelsen af demokratiets idé. Det er vel ikke nogen tilfældighed, at man på den anden side jerntæppet for at sikre det totalitære styre og system simpelt hen har måttet aflive de selvstændige håndværksbedrifter og de mindre, selvstændige erhvervsvirksomheder i handel og industri o. s. v.

Vi nærer fra håndværkerside det håb, at man også vil erkende dette fra ansvarlig politisk side herhjemme, og jeg vil gerne spørge den højtærede boligminister og regeringens enkelte medlemmer i øvrigt, i hvert fald de radikale ministre, om man virkelig står bag en politik, der, som det her synes udtalt, bevidst sigter mod udryddelsen af en hel stand, den selvstændige, frie håndværkerstand.

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Wingsø holdt i går en tale i det høje ting. Jeg ved, at det var hans jomfrutale, og jeg forstår meget vel, at han kan føle fristelsen til her under finanslovdebatten at holde en jomfrutale, og jeg vil også gerne komplimentere ham for den form, han anvendte, omend jeg ikke er i stand til det med hensyn til indholdet. For jeg begriber ikke helt, hvorfor dette ønske om at holde jomfrutale skulle gå ud over mig. Jeg havde fremført nogle saglige, synes jeg, og uskyldige og som vanlig stilsfærdige bemærkninger her under skattelovsdebatten om budgetproblemer og budgetteknik. Det ærede medlem gjorde vel forsøg på at smække nogle af — jeg vil ikke sige af sine små dyr — men nogle små dyr over i andres skindpels, men jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at de bed ikke.

Det ærede medlem tog sit udgangspunkt i en udtalelse under forrige uges debat om skatterne, hvor jeg sagde — jeg citerer —:

„Realisme er at nå frem til det sandsynlige tal, og jeg har, så vidt jeg kan skønne, grund til at formode, at man på en række områder har budgetteret dette i overkanten, og det er måske farligere end at budgettere udgifterne i underkanten, fordi det betyder, at styrelserne får at vide, at de kan regne med et større beløb, end de egentlig burde anvende.“

Ud fra denne bemærkning mente det ærede medlem, at jeg egentlig faktisk havde regaleret den danske embedsstand og nærmest gjort den til en samling ødelande. Jeg vil gerne her straks sige, at det var langt fra min hensigt; det var noget af det sidste, der kunne falde mig ind. Men jeg mente, at den budgetteringsteknik, man havde anvendt i år, var ny for så vidt, og den var diskutabel, og grundlaget herfor var en udtalelse i den højtærede finansministers fremsættelse af finanslovsforslaget, hvori den højtærede finansminister om dette års realistiske budget og om budgetteringsteknikken har sagt således — jeg citerer igen —:

„Således er mange styrelser i år kommet ud for den lidt usædvanlige oplevelse, at finansministeriet efter en nærmere gennemgang har bedt dem om at forhøje bevillingsforslagene for at bringe dem nærmere til en realistisk budgettering. Det er mit indtryk, at man ved denne gennemgang har skaffet både regeringen og folketinget et væsentligt bedre grundlag for at bedømme udgifterne.“

Nu ved vi jo alle, at enhver styrelse og enhver institution har ønsker, som den i og for sig opfatter som sagligt berettigede, og som vel også er sagligt berettigede, men som alligevel ikke kan indfries af det høje ting og af finansudvalget, for hvis man skulle indfri alle sagligt berettigede ønsker fra alle institutioner og alle styrelser, så ville statsudgifterne i løbet af ganske få år blive pustet op til endnu mere end det, de hidtidige finansministre har været i stand til at bringe dem op på. Så ville det ikke blive bare et 10 milliarders, men et 20 eller 30 milliarders budget, vi ville komme op på, for der er en række ting og en række foranstaltninger, man kan ønske gennemført. Det er derfor menneskeligt, at man, når man i en institution har fået en større bevilgningssum end ønsket — og ligefrem fra